

KIMBERLY BELLE

Mano brangioji
žmona autorė

Belle dar kartą įrodė
esanti tikra šeimyninių
trilerių karalienė. –
Hannah Mary McKinnon

TRILERIS

MANO BRANGUSIS VYRAS

KIMBERLY BELLE

MANO
BRANGUSIS
VYRAS

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Lukoševičė

svajonių knygos
2023

Versta iš: Kimberly Belle,
My Darling Husband
Park Row Books
Published by arrangement with Harlequin
Books S.A.
Copyright © 2021 by Kimberly S. Belle
Books, LLC

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Lukoševičė

Redagavo
Vaiva Markevičiūtė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

*Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno
Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB)*

ISSN 2335-7126
ISBN 978-609-03-0882-0

© Kristina Lukoševičė,
vertimas iš anglų kalbos, 2023
© Kotryna Šeibokaitė-Ša,
knygos dizainas, 2023
© Space Joy / unsplash.com,
New Africa / shutterstock.com,
viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2023

Skiriu Frans'ui ir Saskia'i – su meile.

Tikiuosi, vieną dieną perskaitysite šią knygą olandiškai.

Interviu

Chuanita Mur: Pone Laski, dėkoju, kad sutikote pasidalyti savo istorija su „Channel 7 Action News“. Suprantu, nėra lengva kalbėti apie įvykius, nutikusius jūsų šeimai.

Kemas Laskis (markstosi): Gal galit išjungt tas šviesas?

Chuanita: Norime, kad žiūrovai matytų jūsų veidą. Žmonės kone primygtinai reikalauja jus parodyti. Mėnesių mėnesius nekalbėjote su žiniasklaida. Tie, kas sekė jūsų istoriją, nekantrauja iš pirmų lūpų išgirsti, kas atsitiko ir kaip gyvenote vėliau. Tapote įžymybe, nors ir...

Kemas: Man regis, internete sukasi tinkamesnis terminas – „įžymus šiknius“. Ar galiu į kamerą sakyt „šiknius“? Mes ne tiesioginiame eteryje, ką?

Chuanita: Ne, netiesioginiame. Laidos montuotojai žodį iškirps, bet jei apsieitumėt be necenzūrinės kalbos, gerokai palengvintumėt jiems darbą.

(Kemas tyli.)

Chuanita: Kaip jau minėjau, interpretacijose, pasklidusiose po įsiveržimo į jūsų namus, nesate vaizduojamas kaip didvyris. Veikiau jau piktadarys, sukčius, pinigų ištroškęs niekšas.

Kemas: Kaip gaila, kad neauginu ūsų, dabar imčiau juos raityti.

Chuanita: Žmonės kalba, kad buvote susidėjęs su mafija, vadovavote satanistų sektai, kad jūsų restoranų virtuvėse

slapčia rinkdavosi tarptautinės grupuotės nariai, užsiimantys prekyba vaikais...

Kemas: Pastarasis gandas tiesiog absurdiškas. Ir visiška netiesa. Visos istorijos iš piršto laužtos.

Chuanita: Ir vis dėlto. Klausydamasis tokių nepalankių kalbų, tikriausiai jaučiatės...

Kemas: Netekęs privatumo. Mano gyvenimas sutryptas purviniais batais. Tai erzina. Žmonės mėgsta prisigalvot, tiesa?

Chuanita: Turėjau omenyje kritiką.

Kemas (gūžteli pečiais): Jau pripratau.

Chuanita: BBC sukūrė serialą apie didžiausius Amerikos sukčius, kur jūs pavaizduotas kaip klasikinis JAV verslininko, siekiančio sėkmės bet kokia kaina, pavyzdys. „Netflix“ derasi dėl naujo „American Greed“ sezono filmavimo. Pirmose trijose serijose dominuotų jūsų istorija. Negana to, praeitą mėnesį feisbuke atlikta apklausa atskleidė, kad esate nekenčiamiausias žmogus Amerikoje, antras po *Pharma Bro* – Martino Shkrelio.

Kemas: Na, jei jau feisbukas taip sako...

Chuanita: Kad ir kaip būtų, mėnesių mėnesius vengėte žiniasklaidos. Neatsakėte į daugybę mūsų skambučių, žinučių ir elektroninių laiškų. Pagrasinote, kad kreipsitės į teismą, jei mudu su laidos prodiuseriu nepaliksime jūsų ramybėje.

Kemas: Tikrai taip.

Chuanita: Iki vakar vakaro, kai lyg perkūnas iš giedro dangaus paskambinot ir paprašėt surengti interviu. Reikia pripažinti, buvot gan atkaklus. Kodėl?

Kemas: Turbūt supratau, kad atėjo metas papasakoti tiesą.

Džeidė

14:51

Įsuku į Vestmoro muzikos akademijos aikštelę. Tada jį ir pamatau: vyrą, atsišliejusį į mūrinį pastatą šalia betoninio ženklų su išraižytomis raidėmis. Rauplėta oda. Akiniai juodais rėmeliais. Galva įtraukta į liesus pečius. Per miestą slenka įlanką užgriuvusios tropinės audros šleifas, štos bangos nusirito iki pat Tenesio, tačiau nepažįstamasis vilki tą pačią sutrūkinėjusią odinę striukę – tarsi dabar būtų sausas, o ne rugpjūčio pradžia. Rankas subrukęs giliai į kišenes, pamanytum, kad šildosi.

Numinu akceleratorių iš visų jėgų, net padangos su-cypia. Driuokdama į kalvą spusteliu vairo mygtuką.

– Skambink Kemui.

Laukiu, kol Kemas atsilieps, ir vis dirščioju į šoninį veidrodėlį, bandau įsižiūrėti pro medžius ir krūmus.

Maisto prekių parduotuvė. Manikiūro salonas ir jogos studija. Vakar „Starbucks“ kavinėje tas tipas neprašytas padavė man stevijos paketėlį – įdomu, kiek kartų matė mane ten, beriančią saldiklį į kokosinę latę?

Iš garso kolonėlių sugriaudžia balsas:

– Aš dabar užsiėmęs. Perskambinsiu po pusvalandžio, gerai?

Mano vyras visada atsiliepia, net kai yra užsiėmęs. *Ypač* kai yra užsiėmęs. Tai nelaužoma taisyklė, kurios paisome nuo tos dienos, kai mūsų vyresnėlė Beatričė, būdama ketverių, pargriuvo žaidimų aikštelėje ir susilaužė ranką trijose vietose. Tuo metu Kemas buvo užsivertęs restorano Inman Parke renovacijos darbais. Vaikščiojo nuo galvos iki kojų aplipęs dulkėmis ir ginčijosi su rangovais, įsikandusiais žodį „viršyta“. Viršyti terminai, viršytas biudžetas, viršytos darbo valandos. Tądien skambinau jam trisdešimt kartų. Apimta panikos kračiausi ant greitosios pagalbos automobilio sėdynės, raminau persigandusią dukterį, glėbyje sūpavau neramų mažylį. Kemas nepajuto užpakalinėje kišenėje nukišto telefono vibravimo, nepastebėjo ekrano, žybojančio nuo mano žinučių, kuo toliau, tuo beviltiškesnių.

Paskutinę parašiau, kai gydytojai nusivežė Beatričę į Vaikų ligų skyrių.

„Tavo duktė ligoninėje, Kemai. Gal pagaliau paimk telefoną ir atskambink?“

Žinau, elgiausi bjauriai ir apgailėtina, tačiau dar niekada nebuvau tokia įsiutusi. Tokia įsitempusi. Sukaustyta tokios siaubingos baimės.

Beatričei nenutiko nieko baisaus. Deja, mudu su Kemu tądien pasenome mažiausiai penkeriais metais.

– Jis čia, – pranešu.

– Kas?

– Tas atgrasus akiniuotas tipas su kuodu. Jis čia, Vestmore.

– Gal turi muzikalų vaiką?

Pavartau akis, atitraukiu rankas nuo vairo.

– Tai žinoma. Dar lyg tyčia sportuoja tame pačiame klube, kur ir aš, ir slampinėja „Whole Foods“ palei konservų lentynas – kad ir kada ten užsukčiau.

Ant užpakalinės sėdynės prisegtas Baksteris pasilenkia, kiek tik leidžia vaikiškos kėdutės diržas.

– Labas, tėveli!

– Sveikas, dički. Palaikai mamai draugiją?

Jei ne plonos rusvos plaukų bangelės, pasakytum, kad mūsų sūnus – kaip iš akies trauktas Kemas.

Baksteris energingai sulinkčioja.

– Mamytė nusivedė mane į „Bruster’s“ ledainę ir priverstė valgyti šaldytą bananą.

Sūnus vis dar širsta – kad ir kiek kartų aiškinčiau, jog maistiniai dažai kenkia šešiamečio sveikatai, o kaušelyje „Violetinio dinosauro“ ledų, kurių jis nepailsdamas kaulija, daugiau dažų nei pačių ledų. Juoduoju šokoladu aplietas bananas – sunkiai pasiektas kompromisas.

Grižteliu per petį, pridedu pirštą prie lūpų.

– Aišku, kad jis neturi muzikalaus vaiko, – sakau Kemui. – Patikėk, tas psichas persekioja mane. Mane.

– Kas? – suklūsta Baksteris, įsistebeilija pro užpakalinį langą. – Kas, mamyte?

Tylėdama patikrinu veidrodėlius, visus aliai vieno, bet vyro jau nebematyti. Nužvelgiu aikštelėje stovinčius automobilius, kalvą, skiriančią mus nuo judraus kelio. Persekiojotas dingo kaip į vandenį. Net jei iš čia įžiūrėčiau akademijos ženklą, šiame gatvės ruože knibždėte knibžda praeivių, pėsčiųjų ir bėgikų, biurų darbuotojų, trumpam išlindusių pakvėpuoti grynu oru ar skubančių į artimiausią

užkandinę, žmonių, plepančių ant suoliukų stoginėse. Jei tas tipas dar ten, be vargo pasislėpė minioje.

Ir vis dėlto pasistengė, kad pastebėčiau jį vos įsukusi į aikštelę, tiesa? Nuo galvos iki kojų apsirengęs juodai kaip koks vagišius, pamatęs mano automobilį atlošė pečius, pakėlė galvą ir įžūliai įsistebeilijo pro priekinį stiklą. Tarsi *no-rèdamas*, kad jį pamatyčiau ir išsigąsčiau. Gal *dèl to* ir sekioja man iš paskos?

Staiga dingteli netikėta mintis.

– O Dieve, Kemai, – aikteliu. – O jeigu jam reikia ne manęs, bet V-A-I-K-U? Gal jis sekioja paskui mane visur, kur beečiau, nes stengiasi prisikast iki jų?

– Kurių galų jam vaikai?

Susigūžiu nuo jo balso tono, mintyse jau įsivaizduoju būsimą nemalonų pokalbį su Baksteriu.

– Nežinau. Dėl išpirkos. Dėl šiurpiausių dalykų, kurių neminėsiu, nes esu įsijungusi garsiakalbį. Nenoriu prisišnekėt.

– Žodžiai... – Fone kažkas sužvanga, metalas tarkšteli į metalą. Kemas lukteli, kol triukšmas nuslopsta. – Žodžiai nevirsta tikrove vien dėl to, kad ištari juos garsiai. Abu puikiai tai suprantam. Ir kam jam grobt mūsų vaikus, kai Atlantoj yra tūkstančiai šeimų, važinėjančių prabangesniais automobiliais ir gyvenančių didesniuose namuose nei mūsų siškis? Turiu omeny, užtenka vos žvilgtelti į mūsų gatvę, kad suprastum, jog čia esama kur kas gardesnių kšnelių.

– Aha, tačiau tavo, o ne kieno nors kito veidas šviečia nuo „Atlanta Magazine“ viršelio.

Kad ir kur Kemas įžengtų, aplinkiniams tarsi žemė po kojomis susvyruoja. Žmonės vogčiomis dirščioja, gręžiojasi,

smaigsto jį žvilgsniais. Vakarieniaudama su Atlantos kepsnių karaliumi jaučiuosi lyg pasimatyme su roko žvaigžde. Padavėjai, virtuvės šefas, restorano lankytojai – visi stengiasi pasimėgauti Kemo šlovės spinduliais.

Kemas žino, kad yra pastebimas – net ir be šefo švarko. Tankūs juodi plaukai, kampuotas smakras, tiesūs balti dantys ir neblėstanti šypsena. Mano vyras išvaizdus, tačiau labiausiai akį traukia jo ūgis – beveik du metrai – ir pietietiškas gymis.

– Pasikalbėk su pastato apsaugininku. Tam jis ten ir yra.

– Ir ką pasakyti? Kad ant šaligatvio stypsojo nepažįstamas vyras? Ten vieša vieta.

– Taip, bet esu tikras – apsaugos tarnyba norėtų žinot, kad jų klientė persekiojama. Bent jau nupasakok, kaip tas psichas atrodo.

Mane nupurto drebulys, jaučiu, kaip šiaušiasi sprando plaukeliai. Gal apsirikau. Atlanta – didelis miestas, tačiau jaučiuosi jame lyg mažame kaimelyje. Kone kiekviename žingsnyje susitinku pažįstamus žmones. Gal visa tai tiesiog keistas sutapimas.

Mintimis grįžtu į popietę prieš keletą dienų, kai pirmą kartą jį pastebėjau pro „Kale Me Crazy“ kavinukės langą. Nuvežiau Baksterį į svečius pas žaidimų draugą ir visą valandą neturėjau kuo užsiimti, tad išitaisiau prie baro, nenoriai siurbčiojau glotnutį ir apžiūrinėjau nuotraukas pintereste. Ilgesingai prisiminiau kitados įrengtus biurus ir butikus. Tada dar nepažinojau Kemo, jo vardas dar nebuvo siejamas su Atlantos aukščiausios klasės maitinimo įstaigomis; dar nebuvo sukūrusi jo vizitine kortele tapusio

restorano interjero, kur stilingai suderinau metalą ir akmenį. Dar nebuvau pagimdžiusi dviejų vaikų per trejus metus ir atsisakiusi mėgstamo verslo. Pakėliau akis nuo telefono ir pamačiau jį – besimarkstantį nuo saulės, spoksantį tiesiai į mane.

Atsitiktinis keistuolis, pamaniau. Kol šiek tiek vėliau sutikau jį drabužių valykloje, kulinarijos gaminių krautu-vėlėje, veikiančioje priešais jogos studiją, kurioje sportuoju, „Starbucks“ ir, galiausiai, maisto prekių parduotuvėje.

Šiandien jis vėl pasirodė.

Prie mano vaiko muzikos mokyklos.

Nugara nueina pagaugais.

– Manau, nėra jokio reikalo nerimaut, tačiau kitąkart sutikusi tą tipą atkišk jam prieš veidą mobilųjį ir pasakyk, kad transliuoja gyvai į titerį. Jei jo neatbaidysi, tai bent turėsi ką parodyt apsaugininkui.

Kemą vėl nustelbia žvangėjimas, trenksmas, vienas per kitą šaukiantys balsai. Staiga susizgrimbu, kad tas chaotiškas triukšmas fone skamba nuo mūsų pokalbio pradžios.

– Mažuti, kodėl pas jus triukšminga kaip kokiam kovos klube?

– Aš Bolingo kelyje. Virtuvėje kilo gaisras.

Man nudiegia paširdžius. Bolingo kelyje, įsispraudęs tarp prabangiausių Bakhedo parduotuvių, veikia geriausias Kemo restoranas, sausakimšas nuo pietų iki vidurnakčio.

– Ar padėtis labai bloga?

– Vertinant dešimtbalėje skalėje? Sakyčiau, keturi šimtai penkiasdešimt, – atsidūsta Kemas. Nerimo gaidelė, kurią tariausi išgirdusi, tikriausiai persmelkė jo balsą visai ne dėl

manęs ar vaikų, bet dėl pelningiausio restorano. Suplėkėjusi Bakhedo virtuvė mūsų piniginiėje atvers didžiulę skylę. – Atvažiavau čia kartu su Flavijumi. Svarstom, ko imtis.

Flavijus – restorano generalinis direktorius, didžiausią atlyginimą gaunantis Kemo darbuotojas.

Žiojuosi atsakyti, bet žvilgsnis užkliūva už laikrodžio prietaisų skydelyje. Minutė po trečios popiet. Visą minutę vėluoju pasiimti dukterį, kuri pašėlsta net ir dėl menkiausio nuokrypio nuo dienvakės.

– Šūdas, turiu eit. Vėliau susiskambinsim.

Išjungiu pokalbį, pačiumpu rankinę nuo grindų, ištraukiu Baksterį iš kėdutės ir nurūkstu prie dvivėrių stiklinių pastato durų, pakeliui be paliovos žvilgčiodama per petį.

Dairausi jo ir išėjusi su Beatriče. Užuoat pasukusi į kairę, namų pusėn, riedu dešinėn, pro tą vietą, kur persekiotojas stovėjo prie ženklų. Keturiskart užlaikau eismą, stengdamasi įžiūrėti jį minioje; dukart pasuku priešinga kryptimi, tada dar dusyk grįžtu atgal pro akademią. Prispaudžiu aifoną prie lango ir primynusi stabdžių pedalą taip lėtai šliaužiu iki išvažiavimo iš aikštelės, kad keletas vairuotojų neištvėrę ima spusčioti garsinį signalą.

Bet nepažįstamojo niekur nematyti. Sutremptos žolės lopinėlis palei ženklą tuščias. Vyras su kuodu dingo.

Baksteris pasilenkia kėdutėje, įsižiūri pro langą.

– Mamyt, ką mes darom?

– Važiuojam namo.

Riedu tinkama kryptimi, tačiau medžioklė pernelyg užtruko. Įstrigome spūstyje.

– O kodėl tu vis grįžti atgal?

– Ir kodėl mes velkamės taip lėtai? – įsikiša Beatričė man dar nespėjus atsakyti. Ji perbraukia drėgnu piršteliu užpakalinio lango stiklą ir parodo dvi moteris, sparčiai žingsniuojančias pro mūsų automobilį. – Ar tikrai nevažiuojam atbulom?

Beatričė žino, kad nevažiuojame atbulomis, tačiau jai baisiai patinka vaidinti gudrutę. Mergaitė kur kas protingesnė nei įprasti devynmečiai. Pernelyg įžūli ir energinga, bet sykiu ir įsitempusi, tarsi sintetinės „DZ Strad“ smuiko stygos – bent jau jos mokytojai taip sako.

Kad ir kaip myliu dukterį, turiu pripažinti, jog jie teisūs. Beatričė – gyva bėda nuo pat pirmos dienos, kai pasirodė šiame pasaulyje išraudusi it burokas ir siaubingai įtūžusi. Pilvo diegliai. Miego problemos. Įsitempęs, tik vargais negalais suvystomas kūnelis. Pediatrė pavadino mano dukterį sunkiu vaiku, paplekšnojo per petį ir paguodė, girdi, dauguma jų ilgainiui išauga į normalius, emociškai stabilius žmones.

Beatričei tai negalioja.

Mano duktė – geniali muzikantė. Talentą pastebėjau visai atsitiktinai, kai ji buvo ketverių. Sykį po skubraus apsipirkimo „Fresh Market“ prekybcentryje pakeliui namo Beatričė kuo tiksliausiai paniūniavo išgirstą dainą. Po kelių savaičių „Target“ parduotuvėje ji dviem putliais pirštukais išstukseno melodiją pianinu, tačiau užvis labiausiai užsi-geidė rausvo žaislinio smuiko. Per keletą mėnesių šiaip ne

taip radau pedagogę, sutikusią priimti tokią jauną mokinę. Po pirmo judviejų užsiėmimo griežtą močiutę primenanti moteris išskubėjo iš kambario įraudusiais skruostais ir nesiliaudama šūkčiojo apie *vunderkinde*.

Beatričė – ypatinga. Dėl atsitiktinės likimo, sėkmės ir genų kombinacijos ji niekada neišaugs į tą normalų vaiką, kaip žadėjo gydytoja. Mano duktė apdovanota unikaliu talentu, tačiau kartu su juo atsinešė ir gebėjimą išgirsti kiekvieną, tegu ir menkiausią, klaidelę. Perfekcionistė, kelianti sau aukščiausius reikalavimus, greitai susijaudinanti ir širsianti ant ne visad paklūstančių pirštelių.

Bet kai jie paklūsta, gimsta stebuklas.

Iš daiktinės išimu du maišelius žuvytės formos krekerių, švystelį ant užpakalinės sėdynės. Iki namų vos keletas kilometrų, tačiau jau žinau, kad atsarga gėdos nedaro. Vežiojuosi sulčių pakelių, užkandžių, planšetes su visais kada nors sukurtais filmais. Mielai naudoju dėmesio nukreipimo taktiką.

– Atplėšk Baksteriui maišelį, gerai? – paprašau Beatričės, tačiau pavėluoju.

Abu jau tąso maišelį kiekvienas į savo pusę.

– Duok man. Pats galiu atsiplėšt. – Baksteris piktai įspiria į mano sėdynę.

– Negali, – ramiai atkerta Beatričė. – Tu dar per mažas.

– Ne per mažas! Duok! – Baksteris griebia maišelį, tačiau vyresnėlės sesės pirštai pernelyg stiprūs. Krekerių išlupti nepavyksta. – Mam, Beatričė neatiduoda žuvyčių! Liepk jai atiduot man žuvytes!

Ir šitaip šimtus kartų kasdien. Nesiliaujančios peštynės bet kokia proga, dėl visko ir dėl nieko.

Giliai, labai giliai įkvepiu ir susituriu nesutraiškiusi vairo. Kaip čia taip atsitinka? Kiaurą dieną siaubingai ilgiuosi vaikų, įsivaizduoju žavius veidelius, mielas šypsenas, mane apsivijusias liesas rankutes, tačiau vos po dešimties minučių, praleistų su jais automobilyje, pradedu skaičiuoti sekundes iki miego meto.

– Panelė Džuljeta užsiminė, kad pradėjot mokytis naują kūrinį, – nusišypsau kaip įmanydama džiugiau ir bandau galinio vaizdo veidrodėlyje pagauti Beatričės žvilgsnį, besislepiančią po išsitaršiusių baltapūkių garbanėlių debesimi. Duktė bet ką atiduotų, kad tik jos plaukai būtų tokie pat tiesūs kaip brolio.

Taktika suveikia. Beatričė atsidūsta ir paleidžia krekerių maišelį.

– Aha.

– Šaunu. Kokį?

– *Fantaisie Impromptu*. Bet labiau norėčiau skambinti pianinu.

Nesusilaikiusi prunkšteliu. Mokslo metai prasideda po dviejų savaitių. Dėl nediskuotino panelės Džuljetos reikalavimo griežti mažiausiai po tris valandas perdien mūsų dienotvarkė jau perpildyta. Idealia klausia apdovanotai Beatričei nebūtų sunku išmokti groti nauju instrumentu, bet vis tiek.

– Kada, po galais, žadi rasti laiko dar ir pianino pamokoms?

– Ne „dar ir“. Noriu grot pianinu vietoj smuiko.

Privažiuoju sankryžą ir kiek per staigiai numinu stabdį. Saugos diržas įsirežia man į krūtinę. Atsigręžiu į dukterį.

– Nekalbėk nesąmonių. Negali mesti smuiko.

Beatričė išgirsta mano balse siaubo gaides. Visi išgirstame. Net Baksteris liaujasi krebždenės krekerių pakelį ir laukia sesers atsakymo.

– Kodėl negaliu?

– Žinai, kodėl. – Daug kartų apie tai kalbėjomės. Ši ypatinga dovana neatsiejama nuo didžiulės atsakomybės. – Negali paleisti vėjais viso darbo. Tiesiog negali.

– Kas taip sako?

– Aš. Ir tėtis, ir panelė Džuljeta. Tu – smuiko vunderkindė.

Beatričė susiraukia, įbeda žvilgsnį į langą.

– Nekenčiu šito žodžio. Norėčiau, kad žmonės nustotų jį kartoti.

Stebeiliju į dukters profilį ir stengiuosi perprasti, ar už tokio netikėto persigalvojimo slypi kas nors daugiau. Gal ji tik užsimanė išmušti mane iš vėžių. Nuo pat tos dienos „Target“ žaislų skyriuje Beatričės muzikalumas pripildė jos gyvenimą džiugesio ir svarbos. Deja, dėl ypatingo talento mergaitė daugiausia laiko praleidžia su negyvu instrumentu. Iš kailio neriausi, kad tik ji draugautų su bendraamžiais, lankytų pamokas, gyventų normalų devynmetės gyvenimą. Užuot vertusi repetuoti, grūmiausi su spūstimis ir vežiojau dukterį į susitikimus su draugėmis, gimtadienio vakarėlius. Bet viską mesti? Leisti jai padėti smuiką ir visą talentą, visą sunkų darbą pasiūsti šuniui ant uodegos?

Niekada. Tik per mano lavoną.

Už manęs supypia automobilis. Nukreipiu dėmesį į kelią.

– Mamyt, kas būna, kai kengūra užšoka ant batuto? – lyg iš niekur nieko linksmai sučiauška Baksteris. Tas vaikiškas nekaltumas suminkština man širdį.

– Nežinau, vaikuti. Turbūt pašoka dar aukščiau.

Tačiau Beatričė vis dar nusiteikusi kovingai.

– Va ir ne.

– Va ir taip.

– Va ir *ne!* Mam!

Tebemintydama, kaip reaguoti į Beatričės naujienėlę, lėtai sustoju priešais mūsų namą ant kalvos viršūnės – gyvenusių apraizgytą pastatą, sumūrytą iš plytų ir akmens, – ir pasiimu paštą. Nuolat zyziu Kemui, kad įtaisytų pašto dėžutėje spyną – dabar mūsų korespondenciją gali sklaidyti kiekvienas panorėjęs, – bet jis taip ir nerado tam laiko.

„O kam? – nusistebėjo, kai paskutinįkart apie tai užsiminiau. – Šiais laikais visi svarbūs dalykai saugomi skaitmeniniu formatu.“

Perverčiu laiškus; tarp skrajučių guli vokas iš banko. Nieko svarbaus jame nėra – viso labo kasmėnesinis išrašas. Tačiau esmė ta, kad toli gražu ne viskas yra skaitmenizuota. Jei kam nors parūptų, kiek mudu su Kemu turime sąskaitose pinigų, smalsuoliui tereikėtų pasirausti mūsų pašto dėžutėje.

Imetu popierius į rankinę, nuvairuoju mašiną įvažą, nuotoliniu pulteliu atsidarau vartus. Padėtis ant galinės sėdynės aštrėja. Baksteris kumšteli Beatričei. Ši atsikeršydama timp-teli brolių už plaukų. Abu spiegia ir žliumbia.

Įsuku į garažą užpakaliniame kieme, išjungiu variklį, spusteliu automatinių vartų mygtuką.

Vėliau ne sykį prisiminsiu šią akimirką, ne kartą mintimis sugrįšiu į mūsų belangį garažą, apšviestą vienintelės lemputės, mirkčiojančios dėžutėje palubėje, į tamsą, pamažėle tirštėjančią, bildant besileidžiantiems vartams. Prisiminsiu purvo, alyvos smarvę ir nepažįstamą, neįprastą kvapą, į kurį numojau ranka, pamaniusi, kad tai vėjas bus jį atnešęs. Prisiminsiu, kaip iš paskutiniųjų tvardydamasi ištempčiau abu besiaikštįjančius vaikus iš automobilio, surinkau išbarsytus sausainius, tuščias sulčių ir krekerių pakuotes, užkabinau kuprines ir smuiko dėklą ant mažų petelių – juk jie jau dideli ir mama neprivalo visko vilkti pati.

Graūsiuosi, kad buvau tokia užsiėmusi ir tokia išsiblaškusi, jog nepastebėjau tolimiausiam kampe pasislėpusio silueto.

Neišgirdau guminių padų cypčiojimo ant betoninių grindų, nepamačiau iš slėptuvės išlindusio vyro šešėlio.

Ničnieko nepastebėjau, o paskui jau buvo per vėlu.

Sudomino? Pirkite knygą
MANO BRANGUSIS VYRAS
bene geriausia kaina ČIA

Įdomi, įtempta ir nepaprastai įtraukianti knyga.

„Meistriškai sukurti, daugialypiai, paslaptingi
personażai, kuriems linkėsite sėkmės.“

Hannah Mary McKinnon

Į šeimos namus įsibrovęs kaukėtas
nepažįstamasis apnuogina laimingos
santuokos įtrūkimus.

Visi sužinos, ko vyras jai nepasako...

Iš pažiūros Džeidė ir Kemas Laskis – laiminga sutuoktinių pora. Jie augina du nuostabius vaikus, turi erdvų namą ir klestintį restoranų verslą. Tačiau vieną dieną Džeidę namuose pasitinka kaukėtas įsibrovėlis ir šeimos gyvenimas apsiverčia aukštyn kojomis. Kol Kemas karštligiškai renka pinigus išpirkai, Džeidė ima spėlioti, ar jų šeima išties tokia finansiškai saugi, kaip galima spręsti pagal jų gyvenimo būdą, ir ką dar vyras nuo jos slepia.

Kemas – geras tėvas, įžymus šefas ir mylimas vyras, tačiau turi ir kitą pusę. Nuslėpęs ją nuo Džeidės, užtraukia šeimai pavojų. Paslapčia jų gyvenimą stebėjęs įsibrovėlis ruošiasi iškelti skandalingas paslaptis aikštėn.

Dėmesį prikaustantys siužeto posūčiai, beprotiškas tempas užburia ir darkart įrodo, kad Kimberly Belle – išskirtinai talentinga šeimyninių dramų rašytoja.

9 786090 308820

